

Ok, doomer

Text > **BLAI GASULL**

Il·lustració > **MARC VICENS**

El *Doomsday* és, en anglès antic, el dia del judici (*doom* és 'judici', i *day* 'dia'), i per extensió s'ha convertit en el dia del judici final. Així, la paraula *doom* ha perdut la significació judicial i s'ha situat en el camp de *escatologia* (en la primera accepció del DIEC, la que deriva del grec *éschatos*, 'darrer', i no pas de la segona, també grega, que prové de *skatós*, 'excrement'). *Doom* és, doncs, el nom anglès per designar fatalitat o catàstrofe, o bé el verb per condemnar, i els *doomers* són els representants d'una subcultura d'Internet particularment pessimista pel que fa al futur dels humans al planeta.

Tot i que existeixen des de fa més de quinze anys, els *doomers*, enguany, deuen estar de festa major. El *Doomsday Clock* (el rellotge de la fi del món que manté el *Bulletin of the Atomic Scientists* i que calcula les probabilitats d'una catàstrofe global provocada per l'home) ens ha situat a 85 segons de la mitjanit (un eufemisme per a la fi del món, ja s'entén). Per situar la xifra en perspectiva: el rellotge es va posar en marxa l'any 1947 i per a la mitjanit faltaven 7 minuts; en plena guerra freda, l'any 1953, ens vam acostar als 2 i, després d'uns anys d'oscil·lacions, als 3 minuts el 1984; el 1991, amb la caiguda del bloc soviètic, ens vam allunyar fins als 17 minuts, però des de llavors no hem parat de menjar-nos segons. Les guerres, la crisi climàtica i energètica, les IA, les amenaces biològiques, no fan preveure que guanyem gaire marge. La dificultat de pensar en un futur que no passi per

la catàstrofe ha encunyat la màxima tan repetida (atribuïda a vegades a Fredric Jameson, d'altres a Slavoj Žižek) que determina que és més fàcil imaginar la fi del món que no la fi del capitalisme.

Partint de la primera meitat d'aquesta màxima, «imaginar la fi», el filòsof gironí Eudald Espluga ha fet un llibre que el passat mes de març va publicar l'editorial Raig Verd. Al llibre, Espluga hi fa un compendi molt exhaustiu (la bibliografia recull cent vint llibres!) de les narratives sobre la fi del món i de tot el ventall de posicionaments polítics, filosòfics i culturals que en deriven. El llibre és un festival: acceleracionistes de dreta i d'esquerra, preparacionistes, col·lapsòlegs, *peakniks*, tecnòstics, xenofeministes, Lovecraft, la Unitat de Recerca de Cultura Cibernètica (CCRU) de la Universitat de Warwick, *labubus* a la tomba de Karl Marx, desfilen per un llibre en què fins i tot hi ha espai per a una lectura descolonial de l'apocalipsi de Joan («Una neo-Jerusalem ecocomunista per a un déu afro-queer», du per títol un dels capítols!).

El llibre, però, no és només una suggestiva i entretingudíssima col·lecció de maneres d'imaginar el final: Espluga troba un espai per a l'esperança entre l'acció *doomer*, el tecnopessimisme més ingenu i el tecnofeixisme més gòtic. Però us caldrà llegir el llibre per descobrir-ho. Henry David Thoreau deia que llegíssim primer els millors llibres, no fos cas que perdéssim l'oportunitat de llegir-los mai. Vista la imminència del desastre, jo no el deixaria per al setembre.

